

ਅਪਿਲੀ ਸਿਵਿਲ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਦੁਲਟ, ਜੇ.ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਸ਼੍ਰੀ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਕਰਨਾਲ ਡਿਸਟਿਲਰੀ ਕੰਪਨੀ, ਲਿ.

ਕਰਨਾਲ ਰਿਸਪੋਂਡੈਂਟ

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 29 ਆਫ 1952

ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1913 ਦਾ VII)-ਸੈਕਸ਼ਨ 162-ਦੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ-ਹਾਈ ਕੋਰਟਸ (ਪੰਜਾਬ) ਆਰਡਰ, 1947 ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ-ਆਰਟੀਕਲ 13-ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਲੰਬਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਯਤ ਦਿਨ 'ਤੇ- ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਪਚਾਰਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਅਭਿਆਸ-ਅਧਿਕਾਰ-ਅਧਿਕਾਰ-ਅਧਿਕਾਰ-ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਸਮਾਨ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮਾਪਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟਜ਼ (ਪੰਜਾਬ) ਆਰਡਰ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵੰਡ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਅਸਲ ਪੱਖ ਉਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਰਫ ਉਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਨਯੋਗ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਅਧਿਕਤਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ, ਬੇਸ਼ਕ, ਜੱਜ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੜਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਉਪਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੁੜ ਯੂਰਪੀ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ. Ex parte Boulis ਇਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ:; ਨੋਰਟਨ ਆਇਰਨ ਕੰਪਨੀ, ਅਤੇ ਰੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼ ਟਰੱਸਟ ਲਿਮਿਟੇਡ, ਵੱਖਰਾ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ, ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ. ਡੀ. ਫਾਲਸਾ ਦੇ 21 ਅਗਸਤ 1952 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 176 ਆਫ 1951 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਸਟਾ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨ.

ਬੀ ਆਰ ਤੁਲੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਰੀਨ ਅਤੇ ਏ.ਐਨ. ਖੰਨਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਲਟ, ਜੇ. ਇਹ ਕਰਨਾਲ ਡਿਸਟਿਲਰੀ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਨਾਮਕ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਹੈ।

ਸਬੰਧਤ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਕੰਸਰਨ ਹੈ ਜੋ ਸਾਲ 1941 ਵਿੱਚ ਕਰਨਾਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕ ਸ੍ਰੀ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਜੈਸਵਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਸਨ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਾਰਚ 1946 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, 1 ਮਈ 1946 ਨੂੰ, ਸ੍ਰੀ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਜੈਸਵਾਲ ਨੇ ਇਸ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ-ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਮਿਸਟਰ ਤੁਲੀ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਦਸੰਬਰ 1951 ਵਿੱਚ, ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਜੈਸਵਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਚੰਦ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ 7000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਲੈਣਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਵਪਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਵਾਲੀਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ 'ਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਸ ਲਈ, ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਇਕੋ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਜੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ-

(1) ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸ੍ਰੀ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਜੈਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ;

(2) ਕਿ ਦੂਸਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਚੰਦ, ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਭੇਜੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ;

(3) ਕਿ ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਚੰਦ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੁਝ ਸੱਕੀ ਹੈ; ਅਤੇ

(4) ਕਿ ਜੇਕਰ ਦਾਅਵਾ ਸੱਚਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਹੱਕ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਤੁਲੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਇਹ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕਰ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਅਤੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਹਨ। ਉਹ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਆਪੂਰਨ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਤੁਲੀ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹੀ ਹਨ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਵੇਂ ਦੋਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਤੁਲੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੰਬਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸ੍ਰੀ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਜੈਸਵਾਲ ਵੱਲੋਂ ਇਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ

ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ (ਪੰਜਾਬ) ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਆਰਡਰ, 1947, ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਜੋਂ ਪਾਬੰਦ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਤੁਲੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ (ਪੰਜਾਬ) ਆਰਡਰ, 1947 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਹੋਰ ਅਨੁਮਾਨ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟਜ਼ (ਪੰਜਾਬ) ਆਰਡਰ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:-

"13. (1) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸੂਬੇ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਜੇਕਰ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ ਕਿ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭਾਵ 15 ਅਗਸਤ 1947 ਤੋਂ, ਲਾਹੌਰ ਸਥਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕਰਨਾਲ ਵਿਖੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਰਟੀਕਲ 13 ਦਾ ਪੈਰਾ (2) ਹਾਲਾਂਕਿ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:-

"(2) ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ: -

(ਏ) ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜੋ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਮੂਲ ਪੱਖ 'ਤੇ ਲੰਬਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਹੀ ਗਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ" ,

ਅਤੇ ਪੈਰਾ (4) ਫਿਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ-

"(4) ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੋਈ ਹੁਕਮ

(a) ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ; ਜਾਂ

(ਬੀ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਪੈਰੇ (2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ;

ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਜੋਂ, ਸਗੋਂ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਵਜੋਂ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਅਰਥਾਤ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਪੱਖ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਵੰਡ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਉਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਹੀ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਤੁਲੀ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਕੀ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਂ ਸਮਕਾਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਂ ਸਮਕਾਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ

ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾ ਪਹਿਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਸਮਕਾਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜਾਂ ਵੱਧ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ: ਪਹਿਲਾਂ, ਦੋ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਨਿਯਮ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ ਇਹ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦਾ ਠਹਿਰਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਖੰਨਾ ਜਵਾਬ ਤਲਬੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵੀ ਉਸੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਲਣ ਯੋਗ ਸਨ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਅਜੀਬ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸਮੇਟਣ ਲਈ ਉਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਖੰਨਾ ਨੇ ਤਿੰਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੁਆਇੰਟ ਸਟਾਕ ਕੋਲ ਕੰਪਨੀ, ਰੀ ਦਿ ਨੋਰਟਨ ਆਇਰਨ ਕੰਪਨੀ, ਅਤੇ ਇਨ ਰੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼ ਟਰੱਸਟ, ਲਿਮਟਿਡ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗਤਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਮੁੜ ਜੁਆਇੰਟ ਸਟਾਕ ਕੋਲਾ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕੋ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਵਧੀਆ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 153 'ਤੇ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਨਾ 154 'ਤੇ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ: -

"ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਨੈਰਵਿਚ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰ ਧਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰੀਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਨਾਰਵਿਚ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕ ਉਹ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਜੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਾਰਨ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰੀ ਨੋਰਟਨ ਆਇਰਨ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼ ਟਰੱਸਟ, ਲਿਮਟਿਡ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਪਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮਾਪਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕੋ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਯੂਰਪੀਅਨ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਸ ਪਾਰਟੀ ਬੇਲਿਸ ਅਤੇ ਸਰ ਆਰ.ਟੀ. ਕਿੰਡਰਸਲੇ, ਵੀ. ਸੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ:-

"ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਕਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਆਪਣੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸੀ।"

ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰੱਖ-ਰਖਾਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲੰਬਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਧਾਰਨ ਆਧਾਰਾਂ

'ਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਉਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਉਪਾਅ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਕੰਪਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇਸ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਧਿਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਝਗੜੇ ਵਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਅਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਅਧਿਕਤਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜੱਜ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੜੱਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ, ਉਪਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਤੁਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰਕ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦੇ ਉਹ ਮਾਪਦੰਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ, ਇਸਲਈ, ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੀਂ ਰਾਹਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਨੂੰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਹਿ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜੋ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਲੰਬਿਤ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨਵੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪੈਂਡਿੰਗ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ ਜੇ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਾਅ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Authenticated/vetted by: Ritu Translator